

Tanker om skam – og påske

Ved pensioneret sygeplejerske Kirsti Kjeldsen

Hvad er det med skammen? Den smertelige og urolige følelse, der kan overmande enhver?

Den fylder mere og hos flere, end vi måske umiddelbart tror og har også vist sig mange gange det sidste år med COVID-19, hvor så mange har oplevet at blive skamfulde og også set på med dømmende blikke.

Skamfuldhed er vokset i kraft af, at vi kan så meget – og ikke kan leve op til at være perfekte.

Andre kan dømmes os. Men er vi selv måske vores egen hårdeste dommer?

Vi ser vores egne fejl og mangler. Vi synes ikke, vi slår til. Vi bliver ikke altid hørt, set, taget imod, og vi kan føle os forkerte. Med hvilke øjne ser vi på os selv? Er det med strenge øjne?

Skammen lever sit liv i det skjulte og næres af negativ selvevaluering. Bliver den taget frem i det åbne - bliver delt, mister den sin næring og kraft.

Skammens største frygt er at blive udstødt, ikke at høre til.

I påsken får jeg Guds bevis på, at jeg er elsket. Elsket som den jeg er.

Jeg kan ikke gøre noget for at blive elsket mere – og jeg kan ikke gøre noget for at blive elsket mindre. Jeg er allerede elsket. Jeg hører til.

I en af de ældste salmer, synger vi om Jesus: *Du tog vor skyld og bar vor skam.*

Hvilken gave! Jeg bliver set på med et blik fyldt af omsorg og nåde.

Hvem er da jeg, at jeg skulle holde fast i mit strenge blik på mig selv?

Nej, jeg kan give slip på skammen, som Han bærer, og må også selv tænke omsorgsfuldt og nådigt om mig!

TAK for påskens gave!

O Jesus Krist, Guds Søn, Guds Lam,
som vil os Himmerig give,
du tog vor skyld og bar vor skam,
vor sjæl at holde i live;
for os du døde og opstod,
du købte os med dit dyre blod,
vor salighed est du alene.

Aleneste Gud i Himmerig DSS 325